

[Niels Helveg Petersen.]

for danske borgere, som kan påberåbes ved domstolene, og som man kan risikere at få påberåbt over for sig ved domstolene. Endvidere er tilslutningen til beslutninger uigenkaldelig. Har en dansk regering i Bruxelles givet sin tilslutning til en vedtagelse, nytter det ikke noget, at vi her i folketinget forkaster vedtagelsen, den vil fortsat være gældende: Danmark er bundet.

Denne uigenkaldelighed, denne umiddelbare retsskabende virkning af vedtagelser i EFs Ministerråd, gør det helt nødvendigt, at der forud for beslutninger er en politisk dækning her i folketinget. Det er nødvendigt, hvis ikke denne overladelse af beføjelser, som har fundet sted, skal få et langt videre omfang end ønsket af befolkningen og ønsket af dem, som anbefalede et ja til dansk tilslutning.

Det radikale venstre lagde i fællesmarkedsdiskussionen en helt afgørende vægt på den parlamentariske kontrol. Vi gjorde det, da det drejede sig om at styrke kontrollen på fællesmarkedsplan, på fællesskabsplan. Vi har ønsket en styrkelse af det europæiske parlament og har sagt således hele tiden, stærkere, end regeringen selv har gjort det. Vi har ønsket, at den centrale parlamentariske kontrol her i folketinget skulle være så stærkt udbygget som overhovedet muligt. Vi føler — jeg gør det personligt som en af dem, der har anbefalet et ja til fællesmarkedet — en særlig forpligtelse til at fremhæve dette synspunkt. Vi er blevet medlemmer på basis af bl. a. vore anbefalinger, og det er vigtigt, at vi lever op til den forpligtelse, vi har til at sikre den parlamentariske kontrol, således som vi lovede det.

Hvis den demokratiske kontrol skal udøves, kræver det flere ting. Det kræver bl. a., at folketinget forud får kendskab til beslutningerne. Det kræver videre, at regeringen sikrer sig en politisk dækning. Derfor måtte vi i det radikale venstre se på det med den største alvor, da statsministeren over for markedsudvalget og offentligheden hævdede, at regeringen havde en pligt til at orientere, men samtidig lod forstå, at regeringen dermed havde udtømt sine forpligtelser og ikke havde en videregående forpligtelse til at søge en egentlig politisk dækning. Regeringens ansvar går videre end til en ren

orienterings- og informationspligt. Det skal jeg vende tilbage til senere.

Den sag, som er opstået efter landbrugsforhandlingerne i Bruxelles, er et skoleeksempel på, hvorledes en sag ikke bør forløbe. Folketinget fik ganske vist forelagt et forhandlingsoplæg. Folketingets markedsudvalg var indstillet på, at dette var Danmarks udgangspunkt i forhandlingerne. Men det endelige resultat, således som det er kommet til at foreligge, afviger så væsentligt fra det, markedsudvalget har haft kendskab til, at det er meget tvivlsomt, om folketingets markedsudvalg uden videre ville have givet sin tilslutning, hvis det havde fået præsenteret dette forhandlingsresultat på et tidligt tidspunkt.

Regeringen burde have forelagt dette resultat for folketingets markedsudvalg, den havde tid til det, og den skulle have gjort det.

Denne forespørgselsdebat er efter forespørgslenes ordlyd ikke en diskussion om det økonomiske indhold af den aftale, der er sluttet. Og jeg skal sige for min part og for de overvejelser, vi har gjort os om dette, at det økonomiske resultat er uigennemsigtigt. Det er givet, at hvad der i kroner og øre til syvende og sidst kommer ud af dette forhandlingsresultat, det lader sig ikke i dag sige med nogen fuldstændig sikkerhed. Men hvis man spørger, om der kunne have været opnået et bedre resultat, er svaret på det spørgsmål vel, at man kunne i hvert fald have prøvet.

Men er selve det økonomiske resultat uigennemsigtigt, så er til gengæld de procedurfejl, der er begået, krystalklare. De fejl, der er begået, vil vi ikke laste landbrugsmi- nisteren for. Det er regeringen, der har ansvaret. Men meget ville have været anderledes, hvis statsministeren straks åbent og klart havde erkendt, at der var grund til utilfredshed med den fulgte fremgangsmåde. Det gjorde statsministeren ikke. Jeg havde ventet, at det ville ske i dag. Jeg havde ikke fantasi til at forestille mig, at statsministeren ville møde frem og afgive den erklæring, han gjorde.

Jeg vil gerne citere fra denne erklæring. Statsministeren siger:

„Efter min opfattelse svarer dette hændelsesforløb nøje til, hvad man fore-